

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko B. K. i M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 marca 2011 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie o kosztach zawarte

w wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 21 października 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie (pkt 3 wyroku) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 października 2010 r. Sąd Okręgowy w T. – po rozpoznaniu apelacji obu stron, ale tylko w uwzględnieniu apelacji powódki – zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w B. w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach w ten sposób, że zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 7 839,71 zł z odsetkami oraz kwotę 2300 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu. Oddalając apelację pozwanych, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 855 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Pozwani w zażaleniu zakwestionowali orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego, zarzucając naruszenie art. 100 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 361 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kontrola instancyjna – w tym wypadku kontrola dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach postępowania zażaleniowego zainicjowanego na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. – jest możliwa tylko wówczas, gdy sąd wyższej instancji zna podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia oraz przesłanki i motywy przyjęte przez sąd, który wydał to orzeczenie, lub może je łatwo wysnuć na podstawie całokształtu okoliczności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1946 r., C.III. 1061/45, „Państwo i Prawo” 1945, nr 5-6, s. 219). W związku z tym w judykaturze przyjmuje się, że brak uzasadnienia albo jego rażące luki stoją na przeszkodzie kontroli instancyjnej i na ogół powodują konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1935 r., C.III. 116/34, „Głos Adwokatów” 1936, nr 3, s. 101, z dnia 29 marca 1935 r., C.III. 616/34, Zb.Urz. 1935, poz. 437 lub z dnia 4 listopada 1936 r., C.III. 1156/34, OSP 1936, poz. 152).

Przyjmuje się również, że samo powołanie przepisu będącego podstawą orzeczenia albo powtórzenie jego treści z reguły nie odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. i nie pozwala na dokonanie wszechstronnej kontroli instancyjnej. Jest tak szczególnie wtedy, gdy przepis będący podstawą rozstrzygnięcia posługuje

się znamionami ocennymi i niedookreślonymi, co wymaga od sądu szczegółowej motywacji podjętej decyzji procesowej (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1935 r., C.III. 773/34, Zb.Urz. 1936, poz. 96 i z dnia 24 maja 1935 r., C.III. 950/34, „Przegląd Sądowy” 1936, poz. 32 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2001 r., I PKN 498/00, OSNP 2003, nr 9, poz. 222).

Przedstawione poglądy należy odnieść także do uzasadniania rozstrzygnięć o kosztach postępowania, co Sąd Najwyższy podkreślił, stwierdzając, że niewskazanie podstawy prawnej oraz motywów, którymi kierował się sąd drugiej instancji orzekając o kosztach postępowania, oznacza, iż uzasadnienie nie odpowiada wymogom przewidzianym w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. (postanowienie z dnia 25 lutego 2010 r., V CZ 7/10, OSNC-ZD 2010, nr D, poz. 104).

W tym stanie rzeczy, skoro Sąd Okręgowy ograniczył się wyłącznie do powołania art. 100 k.p.c., nie wskazując motywów swego rozstrzygnięcia, a w szczególności nie rozważając zakresu uwzględnienia roszczenia (apelacji) oraz wysokości poniesionych przez strony wydatków, należało orzec jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.; por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2010 r., I CZ 55/10, niepubl.).